

Koninklijk besluit van 24 april 2014 tot goedkeuring van het reglement van de Autoriteit voor Financiële Diensten en Markten betreffende het commercialiseringsverbod van bepaalde financiële producten aan niet-professionele cliënten (BS 20 mei 2014, in werking getreden op 1 juli 2014)

FINANCIEEL RECHT

Financiële markten – Commercialisering financiële producten – Informatieverplichtingen

DROIT FINANCIER

Marchés financiers – Commercialisation de produits financiers – Obligations d'information

Met dit koninklijk besluit wordt het reglement goedgekeurd van de FSMA krachtens hetwelke, op grond van artikel 30*bis* van de wet van 2 augustus 2002 betreffende het toezicht op de financiële sector en de financiële diensten, de commercialisering (i.h.b. reclame) van bepaalde financiële producten aan niet-professionele cliënten in België door de FSMA wordt verboden vanaf 1 juli 2014. De ratio achter dit verbod is dat in een periode van lage rente dergelijke producten vaak worden gepromoot als veilige en tegelijkertijd goed renderende producten die los staan van de traditionele financiële markten, terwijl ze in werkelijkheid uiterst risicovol, illiquide en erg complex zijn voor de niet-professionele cliënt.

Het reglement viseert in het bijzonder financiële producten die afhangen van life settlements (verhandelde levensverzekeringen), derivaten op virtueel geld (zoals bitcoin), obligatie-instrumenten ("notes") en de tak 23-verzekeringsovereenkomsten waarvan het rendement afhangt van een alternatieve instelling voor collectieve belegging die in niet-conventionele activa (grondstoffen, kunstvoorwerpen en consumptieproducten, zoals wijn of whisky) belegt, alsook de tak 23-verzekeringsovereenkomsten waarvan het rendement afhangt van een intern fonds dat in dergelijke niet-conventionele activa belegt. Vermogensbeheer valt niet onder de regeling.

R.F.

Koninklijk besluit van 26 april 2014 tot goedkeuring van het reglement van de Autoriteit voor Financiële Diensten en Markten van 15 april 2014 betreffende de door de kredietinstellingen en verzekeringsondernemingen voorafgaandelijk en periodiek te verstrekken informatie in het kader van de thematische volksleningen (BS 16 mei 2014, in werking getreden op 16 mei 2014)

BANK- EN KREDIETWEZEN

FSMA (Autoriteit voor Financiële Diensten en Markten) – Bevoegdheid – Toezicht op de kredietinstellingen – Toezicht door de FSMA

BANQUE ET CRÉDIT

FSMA (l'Autorité des services et marchés financier) – Compétences – Contrôle des banques – Contrôle de la FSMA

Dit koninklijk besluit keurt het reglement goed van de FSMA van 15 april 2014, genomen in uitvoering van artikel 17 van de wet van 26 december 2013 houdende diverse bepalingen inzake de thematische volksleningen (BS 31 december 2013). De FSMA legt in dit reglement de informatie vast die aan haar moet worden overgemaakt door enerzijds de kredietinstellingen, voorafgaand aan elke uitgifte van een nieuw type kasbon en elke opening van een nieuw type termijndeposito, en anderzijds de verzekeringsonderneming, voorafgaand aan het aanbod van een nieuw type verzekeringsovereenkomst. Daarnaast bepaalt het reglement dat de kredietinstellingen en de verzekeringsondernemingen na afloop van elke aanbiedingsperiode of voor doorlopende aanbiedingen op 30 juni en 31 december van elk jaar aan de FSMA een gedetailleerde staat moeten voorleggen volgens het model gevoegd als bijlage bij het reglement.

R.F. en E.W.

Rechtspraak/Jurisprudence

Gerechtshof Amsterdam 29 juli 2014

Stichting Fortis Effect en Valuas Securities BV / De Staat der Nederlanden en Ageas N.N. (voorheen Fortis NV)

Zaak: ECLI:NL:GHAMS:2014:3005

BANK- EN KREDIETWEZEN

Bankrecht – Aansprakelijkheid bankier

BANQUE ET CRÉDIT

Droit bancaire – Responsabilité du banquier

Bij arrest van 29 juli 2014 heeft het Gerechtshof te Amsterdam geoordeeld dat de verzekeringsgroep Ageas NV (voorheen Fortis NV) beleggers misleidend en onvolledig heeft geïnformeerd en derhalve aan hen een schadevergoeding verschuldigd is.

De uitspraak van het Gerechtshof betreft een procedure die de Nederlandse belangenorganisatie FortisEffect en enkele voormalige aandeelhouders tegen Ageas NV en de Nederlandse Staat hebben aangespannen in reactie op de ontmanteling in oktober 2008 van Fortis NV waarbij alle activiteiten van Fortis NV in Nederland werden verkocht aan de Nederlandse Staat en de bankactiviteiten in België werden verkocht aan BNP Paribas.

Het Gerechtshof te Amsterdam oordeelde dat Fortis NV tijdens deze periode na de tussenkomst van de overheden onrechtmatig heeft gehandeld door beleggers misleidend en onvolledig te informeren over haar financiële positie. "Van de desbetreffende informatie gaat een onjuist of misleidend signaal uit met betrekking tot 'het aanbod van, de vraag naar of de koers van financiële

instrumenten', terwijl Fortis wist dat die informatie onjuist of misleidend was." (overweging nr. 4.5.3, p. 40) Het hof oordeelde dat beleggers daardoor schade hebben geleden en achtte Fortis NV hiervoor aansprakelijk. Het Gerechtshof heeft de vordering van FortisEffect tegen de Nederlandse Staat daarentegen afgewezen.

R.F. en E.W.

3. VENNOOTSCHAPSRECHT/DROIT DES SOCIÉTÉS

*David Haex en Louis Hoffreumon*⁷

Wetgeving/Législation

Wet van 25 april 2014 houdende diverse bepalingen betreffende Justitie (BS 14 mei 2014)

VENNOOTSCHAPPEN

Vennootschappen met rechtspersoonlijkheid: gemeenschappelijke bepalingen – Ontbinding

SOCIÉTÉS

Sociétés dotées de la personnalité juridique: dispositions générales – Dissolution

Een van de talrijke bepalingen van de wet verduidelijkt de voorwaarden om tot een ontbinding en vereffening in één akte te kunnen overgaan. Artikel 184, § 5 W.Venn. bepaalt thans niet langer dat de tussentijdse staat van activa en passiva die moet worden opgesteld voor de ontbinding geen passiva mag bevatten. In het verleden gaf deze voorwaarde aanleiding tot discussies voor kosten of provisies verbonden met de ontbinding zelf (bv. kosten van de bedrijfsrevisor, notaris, juridische kosten, fiscale provisies, enz.) die nog op de passiefzijde van de tussentijdse staat voorkwamen. Bovendien werd er op gewezen dat de posten van het eigen vermogen ook aan de passiefzijde staan, hetgeen een vereenvoudigde ontbinding niet in de weg mag staan.

In de toekomst is het duidelijk dat uitstaande kosten of provisies die desgevallend voorkomen op de staat van activa en passiva de toepassing van de vereenvoudigde procedure niet langer verhinderen. Op voorwaarde dat de betrokken kosten worden betaald of geconsigneerd voorafgaandelijk aan de ontbindingsakte. Het verslag van de commissaris, bedrijfsrevisor of externe accountant vermeldt deze terugbetaling of consignatie in zijn conclusies. De keerzijde van de nieuwe regeling is wel dat bovenvermelde kosten of provisies verbonden met de ontbinding zelf effectief moeten zijn betaald of geconsigneerd vooraleer de vereenvoudigde procedure kan worden toegepast. Voorheen werd op basis van parlementaire vragen aanvaard dat zulke kosten verbonden aan de vereffening zelf – ook al kwamen ze voor op de

passiefzijde van de tussentijdse staat en ook al waren ze nog niet betaald – een toepassing van de vereenvoudigde procedure niet in de weg stonden.

Rechtspraak/Jurisprudence

Cour d'appel de Liège 6 février 2014

Affaire: Numéro Justel: F-20140206-09

SOCIÉTÉS

Société anonyme – Durée et dissolution

VENNOOTSCHAPPEN

Naamloze vennootschap – Duur en ontbinding

Dans un arrêt du 6 février 2014, la cour d'appel de Liège a décidé qu'une demande de dissolution d'une société faite par l'un de ses créanciers sur base de l'article 634 du Code des sociétés pouvait être abusive. L'article 634 du Code des sociétés prescrit à cet égard que si l'actif net d'une société est réduit à un montant inférieur à 61.500 euros, tout intéressé peut demander au tribunal la dissolution de la société. La jurisprudence et la doctrine reconnaissent la qualité de tiers intéressé au ministère public, à un actionnaire (fut-il minoritaire), à un créancier (pout autant qu'il démontre un intérêt effectif au-delà de sa simple qualité, ce qui sera le cas s'il nourrit des craintes raisonnables quant au recouvrement de sa créance), et même à un concurrent qui cherche à éliminer un adversaire (notamment parce qu'il ne respecte pas les règles du jeu).

Dans le cas d'un créancier, la cour se réfère à la notion d'« intérêt » de l'article 17 du Code judiciaire, qui notamment doit être « légitime à obtenir une mesure nécessaire et proportionnée ». Dès lors qu'un recours en justice, sur base de cet article, peut être considéré comme abusif lorsque l'intérêt à agir ne recouvre pas ces qualités, une demande en dissolution jugée disproportionnée par un tribunal peut être considérée comme abusive. Selon la cour d'appel, une demande basée sur le seul intérêt d'éliminer un concurrent du marché sera ainsi vouée à un échec certain.

En l'espèce, le demandeur, concédant, avait sollicité la dissolution au tribunal de l'un de ses concessionnaires, arguant se prémunir de l'insolvabilité dans le chef de celui-ci, alors qu'un arbitrage entre ces deux parties était pendant et que ce demandeur ne s'était pas acquitté des frais nécessaires à cet arbitrage, malgré les différents recours en ce sens par le concessionnaire. La cour d'appel en déduit une volonté de l'appelant de ne pas avoir à faire face à l'arbitrage tant que son adversaire n'est pas mis en dissolution, et que le seul but poursuivi par celui-ci est une dissolution d'ordre stratégique, forçant l'intimé à revoir ses prétentions à la baisse, éventuellement dans le cadre de sa liquidation, voire même à l'empêcher de faire valoir ses droits. L'intérêt à agir de l'appelant était donc jugé illégitime et la demande de dis-

⁷ Advocaten te Brussel (Osborne Clarke).